

KURJER POZNAŃSKI

wychodzi dwa razy dziennie

w wydaniu porannym i wydaniu wieczornym, — w niedziele i święta tylko wydanie poranne, — natomiast w dni poświęczone tylko wydanie wieczorne.

Odowiedzialni kierownicy działów: kultury i sztuki Witold Noskowski, gospodarczego i giełdowego dr. Marjan Chełmicki, wiadomości poczynnych Wiktor Ujma, za inne działy odpowiada Antoni Konieczny, za ogłoszenia i reklamy Antoni Leśniewicz, wszyscy w Poznaniu.

Dyrektor wydawnictwa: Roman Leitgeber

Wydawnictwo Sp. Akc. Drukarnia Polska
w Poznaniu, św. Marcin 70

Redaktor naczelny: Dr. Marjan Seyda

Nr. 342

Poznań, poniedziałek dnia 28 lipca 1930

Rok XXV

Zaciskanie śruby podatkowej

„Z różnych stron kraju, a nawet z samej stolicy sygnalizują nam, że organy skarbowe podjęły ostatnio bardzo intensywną akcję egzekucyjną, przeprowadzaną w sposób bezwzględnie rygorystyczny. Mówi się przytem, że odnośne zarządzenia wyszły nie z poszczególnych izb skarbowych, ale jakoby bezpośrednio z ministerjum skarbu. Czyżby taki miał być ostateczny efekt ciągle zapowiadanych i szeroko reklamowanych ulg podatkowych oraz liberalnego traktowania zaległości?...”

O to zapytuje organ warszawskiego stowarzyszenia kupców polskich „Tygodnik Handlowy” (nr. 29), zauważając z gorzkim uśmiechem, że może to ma być środek dla zniwelowania tych skromniutkich rezultatów fiskalnych, jakie wywołały dotychczasowe „ulgi” podatkowe. Podzielamy przypuszczenia „Tygodnika”, bowiem odnosimy również wrażenie, że spadek wpływów skarbowych, o którym niedawno pisaliśmy, wprowadził władze skarbowe, a szczególnie ministerjum, w żywe zaniepokojenie, którego widocznym objawem jest przyciśnięcie śruby podatkowej.

Wiemy, że spadek wpływów skarbowych objął przedewszystkiem dochody z monopoli, przedsiębiorstw państwowych i ceł, podczas gdy wpływy podatkowe prawie że nie zmniejszyły się, za wyjątkiem podatku obrotowego, który w czerwcu przyniósł o 3 miliony zł mniej. Świadczy to, że osłabienie tempa życia gospodarczego, wyrażające się w spadku importu, cen i obrotów, nie pozostało bez wpływu na dochody fiskalne. Natomiast, nie licząc się z krytyczną sytuacją władze skarbowe kontynuują swą politykę wyciskania pieniędzy z płatników, jak soku z cytryny. Wiadomo: nikogo przymusić nie można do kupowania tytoniu, spirytusu, czy zapalek. Nie można więc przeciwdziałać w sposób szybki i skuteczny spadkowi wpływów monopolowych, tak jak nie można oddziaływać na wzrost wpływów celnych. Natomiast płatników podatkowych można przycisnąć do muru. I tak się też dzieje istotnie.

Bardzo charakterystyczne dla nieprawidłowości funkcjonowania władz skarbowych są tysiączne wypadki niewzywania płatników na posiedzenia komisji odwoławczych, mimo wyrażonego w odwołaniu życzenia.

W tej sprawie warto zaznaczyć, że zarówno odnośny przepis ustawy o państwowym podatku przemysłowym (art. 90), jak i ustawy o podatku dochodowym (art. 68), jest kategoryczny i nie budzi żadnych wątpliwości. Mianowicie obydwa przepisy mówią, że podatek winien być zawiadomiony o terminie rozpatrywania jego odwołania na 7 dni przynajmniej przed dniem wyznaczonym, jeśli takie życzenie wyrazi w odwołaniu. Kategoryczność tych przepisów, od których ustawa nie przewiduje wyjątków, świad-

276 milionów marek na tymczasową „Osthilfe“

Dekrety Hindenburga o pomocy finansowej dla obszarów wschodnich — Artykuł ministra Schiele'go

Berlin, 28. 7. (Tel. wł.) Dekrety, ogłoszone przez prez. Hindenburga wprowadzają w życie t. zw. „Osthilfe“ w dwojakiej formie: przez wstawienie odpowiednich pozycji do zadekretowanego budżetu i przez osobny dekret o „tymczasowych zarządzeniach w kierunku pomocy dla cierpiących niedostatek obszarów wschodnich“.

Do budżetu wstawione zostały następujące pozycje:

1) 12 milionów na ulgi frachtowe, z czego 10 milionów dla samych Prus Wschodnich, a pozostałe 2 miliony dla okręgów granicznych Pomeranii.

2) Obniżenie podatków o 37 milionów marek, z czego na Prusy Wschodnie wypada 7 milionów.

3) 8.300.000 mk. na cele społeczne i kulturalne. Wysokość tej pozycji wynosi tyle, ile ustalił Reichstag.

4) Także pomoc dla rolnictwa zadekretowana została w formie, ustalonej przez Reichstag. Wyraża się ona kwotą 50 milionów mk. na t. zw. zabezpieczenie ruchu w gospodarstwach i kwotą 7 milionów na obniżenie stopy procentowej przy zaciąganiu pożyczek.

Nie wstawiono do budżetu tego rocznego pozycji 10 mil., przeznaczonych na budowę linii kolejowych.

Ogólna suma wydatków na pomoc dla wschodu wynosi w zadekretowanym budżecie 126 milionów marek. Niezależnie od tego wspomniany wyżej dekret o tymczasowej pomocy dla wschodu przewiduje:

1) Uchronienie zadłużonych majątków ziemskich (głównie w Prusach Wschodnich) od egzekucji. Do przeprowadzenia tej sprawy zostaną utworzone specjalne urzędy t. zw. „Landstellen“, które będą się porozumiewały z wspomnianymi instancjami sądowymi.

2) Odciążenie zadłużonych majątków ziemskich przez odpowiednie kredyty, dla których państwo daje gwarancję. Wysokość tych kredytów wynosić ma 100 milionów marek.

3) Kredyty na cele kolonizacyjne

(tworzenie osiedli wiejskich) w wysokości 50 milionów marek.

Większą część kredytów, wymienionych w punkcie 2 i 3 stawia natychmiast do dyspozycji centralny bank rolniczy (Rentenbank Creditanstalt). Pozostałe części kredytu będą zrealizowane przez wypuszczenie t. zw. obligacji indemnizacyjnych. O otworzeniu specjalnego banku indemnizacyjnego (Ablösungsbank) niema jak dotychczas mowy.

Gwarancję za kredyty biorą na siebie rząd Rzeszy i rząd pruski, które w tej sprawie działają w ścisim porozumieniu.

Berlin, 28. 7. (PAT) Minister finansów dr. Dietrich udzielił prasie wyjaśnień co do dekretów, wydanych przez rząd. Ze względu na to — mówił minister — że załatwienie kwestji pomocy dla terenów wschodnich wskutek rozwiązania Reichstagu nie doszło do skutku, rząd Rzeszy stanął wobec konieczności zrealizowania jej w drodze dekretu i to w możliwie najszerszym zakresie. Drogą dekretu nie da się jednak przeprowadzić programu na okres kilkuletni, na jaki obliczony jest program pomocy prowincjom wschodnim. Mogła tu być raczej mowa o zarządzeniach, zmierzających do złagodzenia ciężkiego położenia prowincji wschodnich aż do chwili wejścia w życie odpowiedniej ustawy, jaka będzie przedłożona nowemu Reichstagowi natychmiast po jego zebraniu się.

Berlin, 28. 7. (Tel. wł.) „Deutsche Tageszeitung“ wydała specjalny numer, poświęcony sprawie „pomocy dla niemieckiego wschodu“. Na czele numeru znajduje się artykuł ministra rolnictwa Schielego, który stwierdza, że do wschodnich prowincji Niemiec napływać musi strumień kapitałów, by wykorzystać wszystkie możliwości produkcyjne tych prowincji.

W tym samym duchu pisze też Georg Bernhard w „demokratycznej „Vossische Zeitung“.

Dekrety Hindenburga

Dekrety te załatwiają prawie wszystkie sprawy, niezadowolone z powodu rozwiązania Reichstagu

Berlin, 28. 7. (Tel. wł.) W sobotę popołudniu prezydent Hindenburg podpisał na podstawie paragrafu 48 konstytucji dekret wprowadzający w życie prawie wszystkie niezadowolone z powodu rozwiązania Reichstagu ustawy.

Opublikowany przez prezydenta Rzeszy dekret, ustalający budżet Rzeszy na rok 1930, zawiera m. in. następujące szczegóły: deficyt wynosi 760 mil. marek, z których 600 mil. marek przypada na niedobór, wynikający z ubezpieczenia na wypadek bezrobocia, dalej na lukę, która powstała wskutek tego, iż wbrew oczekiwaniom nie wpłynęły podatki i cła w wysokości 160 mil. marek niemieckich.

Na podstawie dekretu, deficyt ten zostanie w znacznej mierze pokryty z funduszy, jakie wpłyną z podwyż-

szonych składek na fundusz bezrobocia, które wyniosą około 269 mil., dalej przez daninę urzędniczą, dodatek do podatku dochodowego i wpływy z obłożonych podatkiem mężczyzn niezonałych, które według obliczeń przyniosą razem 274 mil. jak również przez oszczędności w stałym budżecie wynoszące 134 mil. mk.

Znamienne dla dążeń obecnego gabinetu są zarządzenia z zakresu polityki gospodarczej i to we formie pełnomocnictw dla rządu. Zarządzenia te mają na celu przeprowadzenie ogólnego obniżenia cen, aby w ten sposób umotywić niezwykle naciągnięte śruby podatkowe.

Całokształt rozporządzeń doraźnych zajmuje w dzienniku ustaw 40 stronice druku.

czy, że ustawodawca miał na myśli obronę interesów podatnika i możliwość osobistego wpływu podatnika na rozstrzygnięcie jego sprawy.

Oczywiście władzom skarbowym

przepis ten jest niewygodny, ale to obojętne, ustawa płatnikom prawo takie przyznaje i na tem koniec.

Niestety, w naszych czasach „interpretacji carskich“, także w dziedzinie

skarbowej pełno dziwołagów, grzebiących podatników w myśl zasady „cel uświęca środki“.

Ale nigdy egzekucje podatkowe nie były i nie będą lekarstwem na niemożność płacenia, tak jak nigdy niesprawiedliwość władz skarbowych nie wskrzesi etyki podatkowej w społeczeństwie.

W ubiegłym roku budżetowym wpływy z kosztów egzekucyjnych przekroczyły preliminarz o 229 proc., a suma dochodów z tego tytułu wraz z wpływem odsetek zwłoki była zaledwie o 4 miliony niższa od dochodu z podatku gruntowego.

Ale rekord ten bynajmniej nie uzasadnia dalszego „żyłowania“ płatników, wręcz przeciwnie: wskazuje on że podatki w wielu wypadkach płaci się obecnie nie z dochodów, lecz z substancji majątkowej, której likwidatorami są właśnie egzekutorzy podatkowi.

W dobie zaostrego kryzysu gospodarczego bezwzględna akcja władz skarbowych może mieć skutki wręcz fatalne nie tylko dla samego życia gospodarczego, któremu odbiera się resztę tych zasobów, które pozwalają mu jeszcze utrzymywać się na powierzchni, ale i dla samego skarbu, który wobec ruiny powszechnej nie będzie miał z czego czerpać dochodów. Jedynym wyjściem jest rychłe przeprowadzenie znacznych oszczędności budżetowych, okrojenie zarówno wydatków jak i zrezygnowanie z części dochodów drogą przyznawania podatnikom ulg w wypadkach zasługujących na uwzględnienie.

Skoro uniemożliwiono Sejmowi przeprowadzenie reformy podatkowej, rząd sam powinien w zakresie swych uprawnień zastosować przy ściąganiu podatków taktykę łagodniejszą, uwzględniającą ciężkie położenie kraju. Czy jednak zdobędzie się on na tyle zaparcia, na tak heroiczny wysiłek? — Przyniósł by tem pewną ulgę krajowi. Jeśli będzie zwlekał, może być zapóźno i razem z życiem gospodarczym w gruzy padnie i równowaga budżetu, obok stabilizacji pieniądza największa zdobycz ostatnich paru lat.

Obchód 10-lecia Cudu Wisły

Komitet Obywatelski w Poznaniu

Celem utworzenia 10-tej rocznicy Cudu Wisły utworzył się z inicjatywy organizacji miejscowych W. F. i P. W. szeroki Komitet Obywatelski, który wylonił z siebie ściślejszy Komitet Wykonawczy, w którego skład wchodzi: p. generał Poniatowski, jako przewodniczący, oraz pp. red. Wolski, jako zastępca, Jankiewicz Heljodor, jako sekretarz (nr. telefonu 39-46, godziny urzędowania od 11—2 codziennie, św. Marcin 40, I, lewo, pokój 3, P. K. A.) oraz panie i panowie: hr. Brezina, Domagalska, Bukajewicz, Grzelak, Kismanowski, Kapela, Kiszka, Koch, Jans, Stürmer (skarbnik, tel. 25-72).

Komitet ten przygotowuje szczegółowy program uroczystości, która odbędzie się 14 i 15 sierpnia. Bliższe szczegóły podane zostaną do publicznej wiadomości w dniach najbliższych.

**Zwiedzajcie
Międzynarodową Wystawę Komunika-
cji i Turystyki w Poznaniu**

Kombinacje paneuropejskie a intrygi przeciw Polsce

(Od własnego korespondenta „Kurjera Poznańskiego“)

Paryż, w lipcu.

Przedwstępny plebiscyt na temat Paneurody skończony. Zastępy admirałtorów p. Brianda i zwolenników jego planów federacyjnych zaintonowały na jego cześć hymny pochwalne, pełne optymizmu. Ten różowy światopogląd opiera się tylko na tem, że żadne państwo nie odrzuciło otwarcie i zasadniczo pomysłu francuskiego ministra spraw zagranicznych, dążącego do zjednoczenia starego kontynentu. Zwolennicy integralnego ducha europejskiego nie są widocznie bardzo wymagający. Można było bowiem łatwo przewidzieć, że wszystkie rządy odpowiedzą na przesłane memorandum i nie zajmą stanowiska wręcz przeciwnego. Wiedziały one doskonale, że w przeciwnym wypadku zostałyby posądzone o imperjalizm i egoizm narodowy, który wykreśla się pozornie ze słownika europejskiego.

Przypatrzywszy się bliżej odpowiedziom, nadeszłym na Quai d'Orsay, zauważy się bez trudu, iż nietylko brak im jakiegokolwiek entuzjazmu, ale że są one tak przepelnione zastrzeżeniami i obiekcjami — jak przedewszystkiem angielska, — albo wysuwają tak niebezpieczne żądania — jak włoska i niemiecka, — iż zamiast być sygnałem do ery zjednoczenia, wprowadzają tylko niebezpieczne zamieszanie.

Najlepszy tego dowód stanowi fakt, iż rewindykacje, wyrażone w odpowiedzi Berlina, zostały zaraz wykorzystane do propagandy, której celem jest rewizja traktatów. W tym bowiem duchu rozwija się już tutaj kampanja, zmierzająca do wykazania, iż podobnie jak Polska stoi na przeszkodzie do idealnego zbliżenia francusko-niemieckiego, tak i obecnie sprawa Pomorza będzie paraliżowała dojście do skutku federacji Europy. Tego rodzaju teorie coraz intensywniej i systematyczniej szerzone przez niektóre francuskie koła lewicowe wprowadzają naturalnie w błąd opinie, która może powoli nabierać przekonania, że Polska powinna zrobić ustępstwa w imię hasła i interesów europejskich. Trudno mieć pretensję, aby szersza publiczność mogła sobie zdać sprawę ze znaczenia Pomorza. Dlatego ta robota germanofilska staje się coraz bardziej niebezpieczną, bo pracuje nad wytworzeniem atmosfery Polsce nieprzychylniej, a równocześnie podnieca apetyty niemieckie.

Dla tych kół lewicowych, zaślepionych mistyką międzynarodową, jest zupełnie zrozumiałem, iż Niemcy chcą zrzucić pięta wersalskie. Wielki kapitan francuskiej masonerii, p. Wiktor Basch, Żyd węgierski, stojący na czele tutejszej Ligi praw człowieka, głosi jawnie, iż „federacja europejska będzie miała w rzeczywistości za ostateczny cel znalezienie sposobu uzdrowienia niektórych najbardziej palących ran, zadanych traktatami naro-

dom zwyciężonym“! Trudno było jaśniej sprawę postawić. Tego zaś rodzaju komentarze ilustrują najlepiej tutejsze nastroje sfer pro-niemieckich.

Dlatego też artykuł Bainville'a, dziwiący się, iż wobec kombinacji, prowadzonych co do korytarza polskiego, Warszawa zachowuje „flegmatyczną postawę“, nie przeszedł oczywiście niepostrzeżenie. Przypuszczenie, iż może zająć w tej kwestji kompromis, zostało pośpiesznie podchwyczone przez czynniki, sprzyjające planom niemieckim. Nie wiem, pisze p. Piot w „L'Oeuvre“, jakie są, pod tym względem zamiary Polski. Pewnem natomiast jest, że gdyby Niemcy i ona znalazły jakąś „kombinację“, jakiś układ, któryby ostatecznie uregulował na drodze pojednawczej to zagadnienie, najeżone trudnościami, to Francja nie pozostałaby tego.

W związku z tem orzeczeniem, „L'Ami du Peuple“ podkreśla słusznie, iż intryga przeciwko Pomorza jest umiejętnie knuta i prowadzona. Zmierzająca ona bowiem do wpojenia w opinie francuską przekonania, iż dla osiągnięcia pokoju wystarczy, aby Francja wpłynęła odpowiednio na swych polskich sprzymierzeńców! Wyczuwając te nastroje „Journal des Debats“ pisał jednak stanowczo: „Jeżeli p. Briand żywi skryty projekt pozyskania dla swych federacyjnych kombinacji pewnych państw przez obywatelstwo im, czy też dawanie do zrozumienia możliwości ustępstw terytorjalnych, to powinien spodziewać się, iż zarówno we Francji, jak i w innych krajach spotka się ze zdecydowaną opozycją“.

Niestety tak nie jest. Milczenie rządu polskiego w kwestji dla kraju tak żywej, wywołuje tutaj zrozumiałe zastanowienie. Niejednokrotnie zresztą, czy to w sprawach ewakuacji Nadrenji, czy to w sprawach, poruszanych w Genewie, wyrażano ze strony francuskiej zdziwienie w powodu słabości posunięć i protestów Polski. Jest rzeczą niezaprzeczoną, iż ruchliwość propagandy niemieckiej, Polska nie stara się sprostać. A jednak, chociażby na gruncie francuskim, jakżeż łatwe miałoby pole do działania. Tymczasem, z roku na rok, Niemcy zyskują to, co my tracimy...

Zrozumiałem jest dlatego, że Berlin może atakować na całej linii, wzmacniając w sposób zatrważający, swe pozycje rewindykacyjne. Rząd polski bowiem, zajęty przedewszystkiem zwalczaniem opozycji, paruje coraz słabiej cieciami, zadawane krajowi na drodze dyplomatycznej. Brak zaś jego stanowczości zaczyna również, siłą rzeczy, wywoływać tutaj upadek zaufania do niego. Ten objaw jest tembardziej niepokojący, że sytuacja ogólna, staje się coraz więcej skomplikowaną, a nawet groźną.

I. Briares.

Nowe prowokacje „Posener Tageblattu“

Zamieszczony niedawno na łamach „Posener Tageblattu“ skandaliczny artykuł, w którym Wielkopolska, Pomorze i Śląsk nazwane były „zrabowaną marchią wschodnią“ Rzeszy Niemieckiej — wywołał uzasadnione wzburzenie w szerokich rzeszach społeczeństwa polskiego. Następstwem tego niesłychanego wybuchu antypaństwowego jest — jak już donosiliśmy — sprawa sądowokarna, którą wytoczono hakatystycznemu organowi.

Ktoby jednak sądził, że wzywając antypolski ton „Posener Tageblattu“ uległ od tego czasu zmianie — ten myliłby się grubo. Już po wytoczeniu „Posener Tageblattu“ sprawy sądowokarnej o wspomniany artykuł, pismo to zamieściło szereg dalszych enuncjacji, będących zachwałą prowokacją uczuć ludności polskiej i zasad, które obowiązują lojalnych obywateli państwa.

Tak np. w sobotnim numerze „Posener Tageblattu“ ukazał się dłuższy artykuł wstępny, którego niedomówiona, aczkolwiek zupełnie wyraźna konkluzja wygląda mniej więcej w ten sposób, że wobec niemieckich dążeń do rewizji granic Polacy powinni... skapitulować i dobrowolnie oddać się pod panowanie niemieckie. Przyjdzie to im zaś tem łatwiej, że Polska zawdzięcza Niemcom... całą swą kulturę i wogóle wszystko to, co ma dobrego.

Czytelnicy, może pomyśla, że żartu-

jemy. Nie — to jest istotny, bardzo wyraźny sens enuncjacji, której autorem jest, jak się zdaje, obecny naczelny redaktor „Posener Tageblattu“, niejaki Robert Styra (artykuł sygnowany jest inicjałami R. S.). Na wstępie stwierdza on, że w Polsce znowu się wzmogła nienawiść do Niemców — i przyznaje, cytując rezolucję inwalidów wielkopolskich, że źródłem tych nastrojów jest niemiecka kampanja w kierunku ponownej aneksji Pomorza i Wielkopolski.

Mógłby kto pomyśleć, że w tem miejscu publicysta „Posener Tageblattu“ wyraźnie odgrodzi się od propagandy odwetowej imperjalistów pangermańskich i zsolidaryzuje się z obroną postawą społeczeństwa polskiego, które niezłomnie zdecydowane jest bronić do ostatniej kropli krwi każdego kawałka ziemi polskiej. Takie stanowisko byłoby zgodne z deklaracją, którą złożył „Posener Tageblatt“ po swym niedawnym, wyżej opisanym wybuchu — a która zapewniała o lojalnym stanowisku tego organu wobec państwa polskiego.

Tymczasem nie podobnego. „Posener Tageblatt“ stwierdza, że źródłem rónących znow nastrojów antyniemieckich w Polsce są zakusy Niemiec na ziemi polskiej — ale słowem choćby nie potępia tych zakusów, ani się od nich nie odgradza, uważając je widocznie za

rzecz całkiem naturalną. Co więcej — organ hakatystyczny w jadowity i perfidny sposób napada na społeczeństwo polskie, zarzucając mu „niewdzięczność“ wobec „dobroczyńców“ (!) pruskich. Następuje długi wywód pseudo-historyczny, pełen nieprawdopodobnych wprost kłamstw i przeinaczeń rzeczywistości, który ma dowiedzieć, że Polska doznawała od Niemców samych dobrodziejstw. Nawet Krzyżacy — według „Posener Tageblattu“ — byli dobroczyńcami naszego kraju! O krwawych gwałtach zakonu krzyżackiego, o wycięciu w pień całej polskiej ludności Gdańska, o tem, że właściwym sprawcą i inspiratorem rozbiorów Polski był król pruski Fryderyk II, o Wrześni, wozie Drzymały, ustawie wywłaszczeniowej — „Posener Tageblatt“ oczywiście nie wspomina.

Konkluzja artykułu — jak już wspominaliśmy — polega na tem, że Polska nie powinna się bronić przed dążeniami niemieckimi do ograbienia jej — lecz raczej winna paść w ramiona swym „dobroczyńcom“ z nad Szprewy i oddać się im dobrowolnie w niewolę. Przedtem zaś jeszcze — jak wynika z innych ustępów artykułu — Polska powinna zerwać przymierze, łączące ją z Francją i wdać się w awanturę wojenną z Rosją, by w ten sposób wyzbyć się wszystkich swych sił i stać się owocem, dojrzałym do zerwania...

Na wspomnianym artykule nie wyczerpują się jednak prowokacje „Posener Tageblattu“. Dzień przedtem (w nr. 170 z d. 26. b. m.) ukazał się w tem piśmie artykuł, będący jaskrawym przykładem, w jaki sposób „Posener Tageblatt“ podjudza swych niemieckich czytelników przeciw Polsce i stara się ich utrzymać w stanie ciągłej nienawiści do wszystkiego, co polskie. Artykuł ten zaopatrzone jest wielkim nagłówkiem: „Radość prasy polskiej z powodu nieszcześcia w Koblenzji“ („Schadenfreude der

polnischen Presse über das Koblenzer Unglück“). Sam już ten nagłówek jest nikiemnem oszczerstwem, mającym na celu przedstawiać Polaków jako ludzi barbarzyńskich i pozbawionych wszelkich uczuć ludzkich. Nie trzeba tu podkreślać, że żaden dziennik polski w najniższej choćby formie nie wyrażał jakiegokolwiek radości z powodu katastrofy w Koblenzji. Przeciwnie, cała prasa polska pisała o niej w sposób pełen poczucia tragizmu tego wydarzenia — i wykazała w tej dziedzinie jednomyślność taką samą, jak przy potępieniu krwawej masakry, urządzonej przez rozwydrzony motłoch niemiecki wobec autonomistów nadreńskich.

To też w tekście artykułu, zatytułowanego w tak oszczerczy sposób, nie znajdujemy żadnej cytaty, któraby uzasadniała ten nagłówek. W całym artykule zacytowany jest wogóle tylko jeden z dzienników warszawskich — ale i w tej cytacji nie ma nic, co by w najniższym choć stopniu można było zakwalifikować jako „Schadenfreude“ z powodu katastrofy koblenckiej.

Oszczercze enuncjacje „Posener Tageblattu“ przedrukowywane są skwapliwie przez prasę niemiecką w Rzeszy, która też usilnie zabiega o to, aby nastroje antypolskie jej czytelników nie osłabły. Zwłaszcza w berlińskiej „Deutsche Tageszeitung“ spotyka się „informacje“ „Posener Tageblattu“, zamieszczane w postaci telefonogramów z Poznania. Przypuszczać należy, że telefonogramy te nadawane są wprost z redakcji „Posener Tageblattu“. W przedruku z tego pisma obituje pozatem „Ostland“ — organ osławionego „Ostbundu“.

Przy tem wszystkiem hakatysty z „Posener Tageblattu“ powinni jednak pamiętać, że nie wolno przeciągać struny. Społeczeństwo polskie jest bardzo cierpliwe — lecz każda cierpliwość ma swoje granice.

Wśród mniejszości narodowych

(Od własnego korespondenta „Kurjera Poznańskiego“)

Warszawa, 27 lipca.

Ostatnie wybory uzupełniające na ziemiach wschodnich wywołały liczne komentarze w prasie mniejszości narodowej. W czterech okręgach: Lida, Święciany, Łuck i Kowel, do walki wyborczej stanęła także lista bloku mniejszości narodowych. Nie mówimy tu o dwu innych okręgach, w których także prowadziła kampanję w Sandomierzu i Gnieźnie, gdyż w pierwszym z 18-stką walczyli tylko Żydzi, a w drugim tylko Niemcy. Charakter bloku zarysował się w okręgach wschodnich, bo tam współdziałali i Żydzi i mniejszości słowiańskie.

Otóż w tych okręgach lista blokowa doznała ostrej porażki. Mniejszości słowiańskie gdzieśgdzie potraciły mandaty na rzecz innych list, w walce zaś w Kowelszczyźnie, gdzie tylko ścierały się listy ruskie, blok padł w starciu z komunistami, jakkolwiek na liście jego figurował popularny działacz cerkiewny, kierujący akcją t. zw. ukrainizacji cerkwi prawosławnej.

Musiło to wszystko wywołać polemikę w prasie mniejszościowej, ruskiej i żydowskiej. Rozgoryczenie wzbiera po obu stronach. Jest faktem, że poza okręgiem łuckim, gdzie Ukraińcy występowali wspólnie z Żydami, Żydzi nie brali czynnego udziału w kampanji wyborczej. Sjonistyczne partje są związane paktem wyborczym z 18-stką, a mimo to w innych okręgach, poza Łuckiem, faktycznie usunęli się i od agitacji i od głosowania. Zastosowali taktykę bierności, nie chcąc narażać się czynnikiem rządzącym, proklamującym abstynencję wyborczą. Żydzi ortodoksi, ulegający wpływom rządowym, posiadali własną listę, która, zgodnie z instrukcjami, otrzymanymi od B. B., do walki zupełnie nie stanęła. Nawet w okręgu łuckim, gdzie Żydzi czynnie poparli 18-stkę agitacja ich nie była tak intensywna, jakby należało się spodziewać.

Rozgoryczenie ze strony ukraińskiej jest silne. Prawda, że z stronictw ruskich z 18-stką związało się głównie Undo, gdy inne ugrupowania szły pod listami odrębnymi. Ale ono dzisiaj występuje z pytaniem, czy należy utrzymać ideę bloku mniejszości na przyszłość, czy też raczej dążyć do konsolidacji wewnętrznej stronictw ruskich. Wnioski jednak pism Unda są przygnębiające.

Zrózniczkowanie w społeczeństwie ruskim postępuje. Prasa przypomina, że przy wyborach r. 1922 hasło bojkotu tych wyborów było bardzo

silne, miało powodzenie; było ono oznaką dużej koncentracji narodowej. Jednakże od momentu deklaracji Rady Ambasadorów w sprawie Małopolski wschodniej w r. 1923, w społeczeństwie ruskim, wystąpiły takie różnice poglądów, zwłaszcza społecznych, że do koncentracji narodowej nie można było doprowadzić. Różnice te zwiększyły się jeszcze przy obecnych wyborach uzupełniających. Szczególnie groźnym przeciwnikiem stał się komunizm, posiadający dostęp do umysłowości chłopów ruskich. Z drugiej jednak strony idea bloku mniejszościowego, co w praktyce dla Rusinów sprowadza się do zaniechania walki ideowej z Żydami, nie daje Unda korzyści realnych, a szkodzi w linii ideowej, przeciwnikom zaś Unda daje w ręce argumenty.

Lecz nietylko Ukraińcy są rozgoryczeni. Żydzi również, i to w nie mniejszym stopniu. Po polemice niedawnej na temat współdziałania z centrolewem, która wypadła ujemnie dla centrolewu, nastąpiła teraz dyskusja w prasie żydowskiej na temat stosunku do bloku mniejszości.

Wystąpił tu przedewszystkiem pos. Gruenbaum, wódz sjonistyczny, który prowadził kampanję wyborczą w Sandomierskiem i tam uzyskał tyleż głosów, co w r. 1928. Zdołał zatem zmobilizować masy żydowskie. Dlatego też skłonny on jest raczej do koncepcji samodzielnego wystąpienia Żydów ze względów na pogłębienie żydowskiej samowiedzy narodowej.

Natomiast na łamach „Naszego Przeglądu“ ktoś z wybitnych sjonistów przeciwstawia się tej koncepcji, zwracając uwagę na praktyczne strony bloku. Przypomina, że bez bloku reprezentacja Żydów byłaby w parlamencie o wiele słabsza i ten wzgląd uważa za najważniejszy:

„... Mniejszości narodowe powinny utworzyć wspólny blok na gruncie „programu — minimum“, w którym zostałyby sformułowane zasadnicze postulaty mniejszościowe w granicach państwa polskiego, dające się zrealizować. Blok mniejszości byłby wówczas realną siłą w państwie, a przy zmienionej konjunkturze mógłby nawet wpłynąć na przebudowę jego ustroju“.

To postawienie kwestji jest novum w stosunkach mniejszości narodowych. Jest to chęć w dobie dzisiejszej zmagania się wpływów wyzyskania sytuacji i przez wewnętrzne skupienie się uzyskania wpływów i szerszego, niż dotąd, oddziaływania na sprawę państwową. H. W.

MIĘDZYNARODOWA WYSTAWA KOMUNIKACJI I TURYSTYKI W POZNANIU

Wspaniały pokaz samochodów

X

Zdrowe nadwozie na zdrowym podwoziu, — tego wymagamy dziś od wszystkich samochodów, tembardziej, że drogi nasze uznają naprawdę tylko dobre podwozia i nadwozia, nie mówiąc już o samym motorze. O tem pomyślała fabryka „Graham - Paige” i przyznać jej trzeba, że swą reklamę poparła dowodami w postaci nadzwyczaj solidnych wozów. Fabryka produkuje auta 6 i 8-cylindrowe o pierwszorzędnym wykonaniu zewnętrznym i wewnętrznym.

Do 6-cylindrowych należą wozy modeli 612, o średnicy cylindra 79,3 mm. przy skoku tłoka 114,3 mm. i pojemności cylindrów 3,11 ltr. Zużywają na 100 klm. 13 ltr. benzyny, rozwijając szybkość do 120 klm. na godzinę. Modele 615, oraz 621, o sile 15/80 i 19/95 KM. posiadają oliwo-hydrauliczne hamulce na 4 koła, oraz hamulec ręczny na wał kardanowy. Poza tem z wozów 8 cyl. wyróżniają się modele 827, o sile 21/125 KM. i model 837 o sile 21/125 KM.

Zaznaczyć należy, iż samochody „Graham - Paige” odznaczają się nadzwyczajną sprawnością dzięki zastosowaniu w nich czterobiegowej przekładni, czwarty bowiem bieg, najczęściej używany, zapewnia niezwykłą szybkość i spokój w jeździe; trzeci znów, jako bieg półśredni, pozwala na prędkie przyspieszenie tempa na ulicy czy też drogach publicznych, lub przy wspinaniu się na wszelkiego rodzaju pochyłości. O solidności nadwozia niech świadczy choćby fakt, że dla uniknięcia skrzywienia podczas jazdy, używa się przeszło 30 metrów specjalnej taśmy przeciwtarciowej. Szkielety nadwozia zrobione są z prasowanej na zimno stali, a każde połączenie, prócz normalnego, wzmocnione jest stalowymi spicjami. Wiemy jak wiele jest wypadków wskutek rozpryskującego się szkła. Otóż w wozach „Graham-Paige” wszystkie szyby sporządzono z niepryskającego szkła.

XI

Gdyby się komuś powiedziało przed wystawą, że może kupić nowy samochód 4-osobowy, na którym zrobi w ciągu godziny do 80 klm., używając na tę przestrzeń maksimum 5 ltr. benzyny — napewno nie dałby temu wiary.

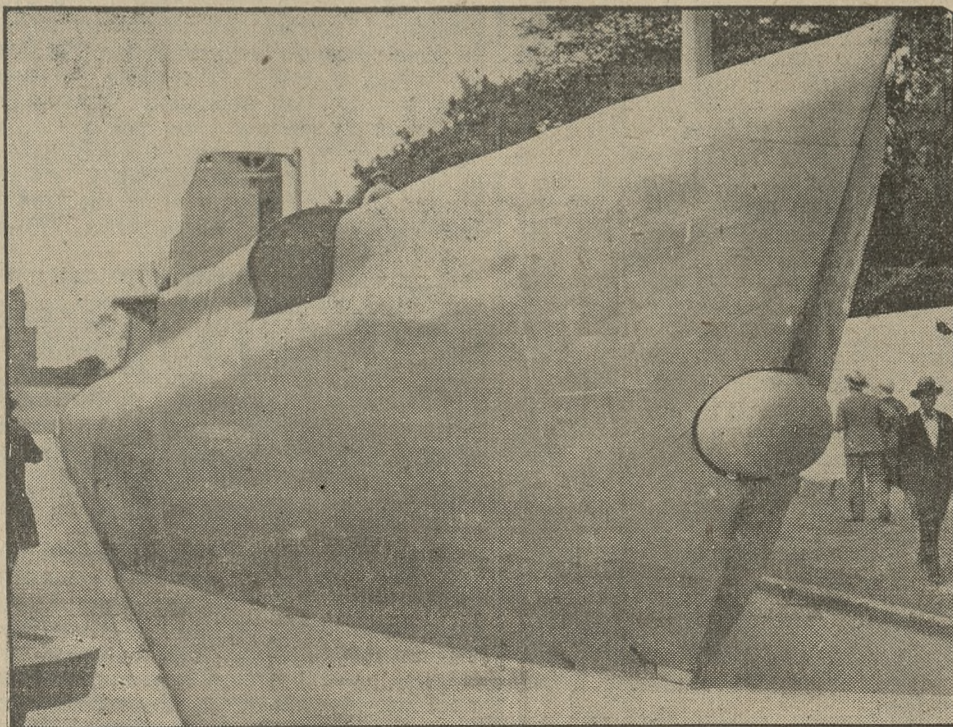
Wystarczyło się jednak pofatygować na stoisko „Auto Sport” i obejrzeć maleńki, trzykołowy samochód angielskiej fabryki „Morgan - Motor” pod nazwą „Morgan - Runabout”. Wielu ludziom wydaje się, że to wstyd podróżować w takim trójkołowcu; jeżdżą jednak bez uczucia wstydu na motocyklach z przyczepką.

O wytrzymałości trójkołowca na nasze drogi świadczyć może wynik zjazdu gwiazdzistego z Łodzi do Zakopanego, w dniu 8 i 9 lutego, na którym nie tylko, że przebył lekko wszystkie drogi, ale nawet pokonał górzysty teren i zasypane śnieżne bez zarzutu, wypełniając tem samym b. ciężkie warunki zjazdu. Posiada on silnik dwucylindrowy, 4-taktowy, chłodzony powietrzem, lub wodą o pojemności 1100 cm³ i mocy 8/16 KM., znanej powszechnie marki „J. A. P.” o cylindrach ułożonych w kształcie litery V. Zapal — magnesem wysokiego napięcia, gaźnik — oryginalny, sprzęgło koniczne — wyłożone skórą; skrzynka znowu biegów jest oryginalna o 2 biegach. Ma następujące hamulce: ręczny bezpośrednio na tylne koła i nożny — na przednie koła. Podwozie składa się z rur bez szwu, z silnymi poprzecznymi wzmocnieniami do umocowania w trzech miejscach silnika; koło jest wymiaru 700/100. Resorowanie — niezależne dla poszczególnych kół; z przodu są 2 sprężyny u-ciskowe, z tyłu znowu dwa półresory. Oświetlenie elektryczne dopełnia całości.

Te trójkołowce o b. nisko położonym punkcie ciężkości, odznaczają się jaknajdalej idącą równowagą, co można zaobserwować przy braniu przez nie wiraży. Utrzymanie jest bardzo tanie, wóz zużywa bowiem mało benzyny, a jeszcze mniej oliwy, dzięki temu, że jest nadzwyczaj lekki, a co najważniejsze. Posiadając tylko 3 koła oszczędza się na ogumieniu duże sumy i w dodatku rozmiar kół jest

minimalny. Dotychczasowe próby na polskich drogach wykazały, że jedno koło pędzone łańcuchem, pracuje o wiele lepiej, aniżeli dwa przy zwykłym samochodzie.

Tego rodzaju samochodem można wozic w tyle towary, a w niedzielę zamiast nich, wyjeżdżając z żoną i z dwojgiem dzieci na spacer 100 klm. co kosztować będzie zaledwie 4 zł 25 gr. Wygląd zewnętrzny takiego wozu, nawet w przykryciu w razie deszczu, jest zupełnie przyzwoity, a cena — bardzo prymitywna. W. Ch.

Duże zainteresowanie wywołuje na M. W. K. T. powyższy model łodzi podwodnej.

Na Śląsku po drugiej stronie granicy

Z pomiędzy państw obcych najslabiej przedstawiają się eksponaty Niemiec, ograniczające się w zasadzie tylko do Śląska. Ta część Niemiec szczególnie jednak zainteresuje polskiego turystę, podobnie jak polski turysta będzie niewątpliwym obiektem żywego zainteresowania dla kół śląskich. Śląsk posiada niewątpliwie wiele pięknych okolic; szereg cennych bardzo zabytków, ale czy dla turysty niemieckiego, czy dla obcego nie będą one jeszcze jednym wydaniem rzeczy, które jako typy zna dobrze. Dla turysty polskiego momentem przyciągającym będzie niewątpliwie związek szeregu zabytków i miejsc z zanikłą polskością. Oglądając ją zechce czy to w kościołach, czy klasztorach, czy chociażby w krajobrazie.

Stoisko śląskie obok szeregu wykresów daje przegląd tych najcenniejszych zabytków. Sercem ich z jednej strony góra Sobota, z drugiej wyspa „na Piasku” we Wrocławiu. Górę Sobotę oglądamy doskonale („Zobtengebirge”). Właściwa pierwotna nazwa tej góry to Słęza, nazwa niewątpliwie pochodna od wijącej się w dolinie rzeczki Słęzy. O nazwę tej rzeczki i góry stoczono bój w nauce. Bo gdy dawniej bezapelacyjnie wiązano je z germańskimi Silingami, których dlatego w tem miejscu osadzano — to obecnie, po wyjaśnieniach prof. Rudnickiego i prof. Semkowicza, niewątpliwie będzie wprowadzanie nazwy Słęzy od śląknać, śląknać t. j. ciec powoli. Najciekawszym — co podnosi Semkowicz — jest fakt, że nazwa niemiecka rzeczki Słęzy (Lohe), spotykana już w wieku XIII, oznacza również wodę, wijącą się powoli. Pewno jednak wiele wody w tej rzeczce upłynie zanim stare poglądy ustąpią nowym ujęciom.

„Na Piasku”. Powiedzieliśmy, że to serce Śląska i Wrocławia. Tam to bowiem znajduje się widzialny na

„Sandstift”). Pierwotny klasztor i kościół — siedziba kanoników regularnych pod wezwaniem św. Augustyna — czasem fundacji sięgają w tem miejscu połowy XII wieku. Dzisiejszy budynek kościelny pochodzi dopiero z wieku XIV, niemniej zawiera jedną cenną pamiątkę przeniesioną z dawnej budowli romańskiej, a mianowicie nad drzwiami wiodącymi do zakrystyi spotykamy płaskorzeźbę wyobrażającą na tronie Matkę Bożą z dzieckiem, której żona Piotra Własta, Marja, wraz z synem, wręczają wyobrażony w modelu budynek kościelny. Jesteśmy w każdym razie w sercu starego Wrocławia.

Wyspa „na Piasku” jest pierwszą z wysepek na Odrze licząc od brzegu zachodniego. Na omawianą wyspę prowadzi most, mostem też dostajemy się na drugą wyspę. I ona jest widoczna na Wystawie, posiada kościół św. Krzyża (po lewej stronie) i tum (po prawej).

Kościół św. Krzyża jest szczególnie piękny. Nie widać wspaniałych długich i stromo wznoszących się schodów, zwraca uwagę natomiast dach z tego powodu, że nad bocznymi nawami miast jednego podłużnego spotykamy szereg daszków biegnących poprzecznie. Coś podobnego posiada fara w Chelmie.

Fundacja ta, to oczko w głowie Henryka IV, zbudowana po ukończeniu sporu księcia z biskup. Tomaszem. Pierwszym proboszczem był szczególnie księciu miły dawny protonotarjusz jego Piotr. W tymże kościele mieści się sarkofag księcia jedno z arcydzieł sztuki: zabytek tem znamienity, że posiada u wezwłowa księcia wyobrażonego krakowskiego orła z koroną, pierwotnie na tle czerwono białem (dziś przemalowanym). Stoi to w związku z planami koronacyjnymi Henryka IV.

Bardzo piękna jest i fara postawiona ostatecznie przez biskupa Prze-

clawa z Pogorzeli. Na jednej stronie murów umieszczona postać Jana Chrzyciela, zabytek, który pochodzi z czasów dawniejszej, romańskiej budowli. Stała ona na miejscu dzisiejszej fary. Wewnątrz — kilka wspaniałych płaskorzeźb z pracowni Piotra Vischera znanej z zabytków znajdujących się w farze poznańskiej.

Oglądamy też „Katzengebirge” położone na półn. wschód od miasta. Tutaj to mieści się klasztor trzebnicki, fundacja Henryka I, gdzie też pochowany leży, podobnie jak i małżonka jego św. Jadwiga. Postać tę świeżo nam uwypukliła Kossak Szczucka w swych prześlicznych „Szaleńcach bożych”. Wszystkie te zabytki aż proszą się o pióro w rodzaju Szczuckiej. Wieleby poezji można z tych murów wyzwarować, jak bardzo je dzisiejszemu czytelnikowi przybliżyć. Dlatego też z najwyższym zaciekawieniem oczekujemy zapowiedzianej powieści Szczuckiej poświęconej Henrykowi Pobożnemu.

Pośpieszcie więc zobaczyc: górę Sobotę, kościół na Piasku, kościół św. Krzyża, tum, ratusz. (zw)

Poznańska regionalistyka

W stoisku poznańskim w pawilonie turystycznym wisi na ścianie skromna gablotka z książkami. Są to prace, poza przewodnikami, zawierające dzieje miast, lub pewnych dzielnic, — warte przeto z punktu widzenia regionalistyki uwagi.

Mamy rzeczy odnoszące się do całej Wielkopolski, jak piękną pracę Smoleńskiego. O prehistorji mówi dzieło prof. Kostrzewskiego; albumy zapoznają nas z widokami i zabytkami. Wybija się na pierwszy plan literatura odnosząca się do Poznania z zasłużoną i rozwijającą się „Kroniką miasta Poznania” na czele.

Widzimy dalej rzeczy o poszczególnych miastach, a więc niedawno wydaną historję Wielichowa, świadczącą chlubnie o przywiązaniu autora p. Kaletki do swego rodzinnego miasta, jako również i o magistracie, który tę rzecz wydał tak starannie. Oglądamy obszerną rozprawę o Lesznie i ziemi leszczyńskiej, gruby tom materiałów do historii Miłosławia, obszerne dzieło ks. Łukomskiego o Koźminie. Mamy mniejsze broszury o Strzelnie, Pleszewie, Dolsku, Obornikach, nieraz sumptem odnośnego miasta wydane. Są również prace obejmujące określone terytoria jak ziemie kościańską (ks. Ciępluchy), oraz zbiorowe wydawnictwo o powiecie znińskim.

Nie możemy pojąć co wspólnego ma z Wielkopolską praca Łukaszewicza o „Towarzystwie jaszczurczem” wydana w Grudniżu 1928. Jest to rzecz czysto pomorska!

Mimo, że zbiorów sam jest niekompletny, warto go uważnie obejrzeć, świadczy bowiem wymownie o umiłowaniu rodzinnych stron jak również o tem, że poznański regionalizm nie pozostaje w tyle. J. St.

Zjazd krótkofalowców

Jak wiadomo, w dawniejszym pawilonie ministerjum poczt i telegrafów mieści się obecnie piękna wystawa krótkofalowców. Wystawcy, którymi jest w większości młodzież szkolna, nie ograniczyli się do teoretycznego pokazu swych aparatów, lecz tu i na miejscu demonstrują działalność swych eksponatów. W sali tej znajdujemy przeszło 20 kompletnych aparatów nadawczo - odbiorczych. Amatorskie te prace wzbudzają ogólny zachwyt. Pomimo swej prostoty praktycznie niższym się nie różnią od fabrykatów.

Jak się dowiadujemy, w związku z wystawą krótkofalowców na M. W. K. T. odbędzie się w Poznaniu w dniach 3, 4 i 5 sierpnia ogólnopolski zjazd krótkofalowców, połączony z obchodem pięciolecia polskiego krótkofalarstwa. (tr.)

RADJO

Programy radjofoniczne

Wtorek, dnia 29 lipca 1930 r.

Poznań (335 m) godz. 7.00 zegar z wieży ratuszowej, gimnastyka poranna (prof. Józef Waxmann); godz. 13.05 koncert gramofonowy; godz. 14.00 notowania giełdy pien. i cen targowych Rzeźni miejskiej; godz. 17.25 pogadanka radjotechniczna; godz. 18.00 koncert popołudniowy. (Transmisja z Warszawy); godz. 19.00 „Zagadnienia społeczno wychowawcze” (wygl. p. J. Cybulska); godz. 19.20 interludjum gramofonowe; godz. 19.30 solo wiolonczelowe w wykonaniu p. Tadeusza Tułasiewicza; godzina 20.00 opera z płyt gramofonowych Massaneta „Manon” w wyk. paryskiej „Opéra Comique”; godz. 22.30 sygnał czasu, komunikaty PAT, policyjne i sportowe; godz. 22.45 muzyka taneczna z kawiarni „Esplanada”.

Katowice (409 m) godz. 12.05 koncert gramofonowy; godz. 16.20 koncert gramofonowy; godz. 17.35 dr. Kazimierz Sajsse Tobczyk wygłosi odczyt p. t. „Lato u stóp Tatr”; godz. 18.00 koncert solistów (P. H. Warszawa); godz. 19.30 kpt. Roman Szmowski: „Curiosa minionych stuleci: Tref-

nisie, kuglarze i karły”; godz. 20.00 opera „Manon” — Masseneta (P. R. Warszawa).
Warszawa (1412 m) godz. 12.10 koncert gramofonowy; godz. 16.15 koncert gramofonowy; godz. 18.00 koncert solistów; godzina 19.20 płyty gramofonowe; godz. 19.30 giełda rolnicza; godz. 20.00 opera z płyt gramofonowych.

Składki i pokwitowania

W administracji pisma naszego złożono w dalszym ciągu:

Na kaplicę S. S. Karmelitanek E. L. w pewnej intencji 5,— zł, razem z poprzednio pokwitowanymi 47,— zł.

Na pomnik Serca Jezusowego: Mieczysław Lux 5,— zł; Józefa Kryg 3,— zł; A. L. w pewnej intencji 5,— zł; Józef Nowakowski, Mrocza 5,50 zł; razem z poprzednio pokwitowanymi 2.521,70 zł.

RUCH W TOWARZYSTWACH

— Towarzystwo Marynarzy. Zebranie odbędzie się dnia 2 sierpnia b. r. o godz. 20 w lokalu p. Jarockiego, ul. Masztalarska 8.

SKRZYŃKA DO LISTÓW

— C. O. Drzazgowa. Życzone informacje osiągnąć można za pośrednictwem naszego działu ogłoszeniowego, który chętnie zamieści odpowiedni anons, oczywiście za opłatą. (K)

**PRZY ZAKUPACH ZWAŻAJ
CZY JESTEŚ W SKLEPIE
POLSKIM I CHRZEŚCIJAŃSKIM!**

Mixin —
najlepszy i najtańszy
proszek mydlany

nw 2241

Pryw. Lecznica Chirurgiczna

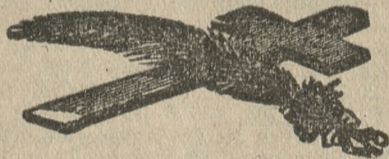
Dr. Parczewskiego

Poznań ul. Mickiewicza 22

tel. 18-99.
nw 2304

*Nowość!! Chrupanki
Karloda owocowe 5
graczy, świetne męziwiące!
W składkach cukierk. Kolonj.
i kioskach. Patent zast. nei.*

d 1073

Dnia 26 lipca 1930 r. zasnęła w Bogu, opatrzona Olejami św., po krótkich lecz ciężkich cierpieniach, moja ukochana żona, nasza najdroższa matka, córka, siostra, synowa, bratowa, ś. p.

Kazimiera z Jakubowskich Krukowa

Pogrzeb odbędzie się w środę, dnia 30 lipca z kaplicy św. Józefa po nabożeństwie żałobnym, które odprawi się o godz. 10.

W ciężkim smutku pogrążeni
mąż z dziećmi i rodzina.

Poznań-Sołacz, Aleja Małopolska 6.

Pw 8742/43-31,34/35

W niedzielę, dnia 27 lipca 1930 r., o godz. 4.30 zasnęła w Bogu, opatrzona Sakramentami św., po krótkiej i ciężkiej chorobie, nasza najukochańsza córka, siostra, wnuczka, ciotka i narzeczona, ś. p.

Jadwiga Bisikiewiczówna

przeżywszy lat 26. Pogrzeb odbędzie się w środę, dnia 30. b. m., o godzinie 6 po południu, z domu żałoby w Trzemesznie. nw 2711

W ciężkim smutku pogrążeni
rodzina i narzeczony.

Trzemeszno, Żnin, Kcynia.

W niedzielę, 27 lipca 1930 r., powołał Pan Bóg do grona Swych aniołków, po 8-dniowych lecz ciężkich cierpieniach, naszego najukochańszego, jedyne, nigdy niezapomnianego syneczka, ś. p.

Henrysia Aleksandra

w 6 wiosnie życia.

Pogrzeb odbędzie się w środę, 30 b. m. w Poznaniu o godzinie 18-tej z kostnicy omentarnej w Górczynie, o czym zawiadamiają

w ciężkim, nieutulonym smutku pogrążeni
Stanisławostwo Hoffmanowie.

Luboń. zw 24690

Dnia 28 lipca 1930 roku, o godz. 9 rano, zmarła w Bogu, po długich i ciężkich cierpieniach, opatrzona kilkakrotnie Sakramentami św., moja najdroższa matka i siostra, ś. p.

Anastazja Stranzowa

przeżywszy lat 62. Pogrzeb odbędzie się w czwartek, dnia 31. bm., o godz. 6 po południu z kostnicy cmentarza jeżyckiego. zw 24 691

W ciężkim smutku pogrążeni
syn i siostra.

Wróciłem
Wł. Zygmanskiak
dentysta

Prusa 20. jw 4838 Tel. 75-20

Adwokat i notariusz na prowincji

odda praktykę

wraz z nieruchomością starszemu koledze na dogodnych warunkach. Zgłoszenia do Kurjera Poznańskiego pod zw 24659

Aparaty
do zagotowania
słoje do konserw,
gumy, sprężynki
i termometry
poleca

A. KOSZEWSKI

Poznań, St. Rynek 61.
Pw 8740-81,12

KINO RENAISSANCE

Harry Peel

Tajemnica Nocnego Expressu

Pw 8737 31,25

7-KROTNE ZWYCIĘSTWO
w raidach dokoła Francji
zdobyły

MOTOCYKLE

wszechświatowej marki francuskiej

ALCYON

ROWERY Od 30 lat najlepsza
marka na świecie

Reprezentant **FRANCISZEK KRANC**
OSTRÓW Wlkp., ul. Raszkowska 32. nw 2708

Ważne dla Cechów Piekarskich!

Dla pp. piekarzy

przepisowych kartek z firmą i adresem wytwórni
w myśl rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych
z dnia 29 października 1929 roku

dostarcza szybko, tanio i solidnie w masowej fabrykacji

Drukarnia Kujawska Sp. Akc.

Inowrocław, Plac Klasztorny.

zw 24 688

